

Sygn. akt III AUa 629/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SA Małgorzata Pasek
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. w Lublinie

sprawy F. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty inwalidy wojennego

na skutek apelacji F. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt VII U 2466/13

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 629/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 30 sierpnia 2013 roku odmówił F. G. prawa do renty, z tytułu niezdolności do pracy w związku z pobytem w obozie pracy w okresie od 06.1944 r. do 12.1944 r. ponieważ Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 23 sierpnia 2013 r. ustaliła, iż istniejąca u niego całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z pobytem w obozie pracy w w/w okresie.

Odwołanie od tej decyzji złożył F. G. wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu podniósł, iż nie zgadza się z zaskarżoną decyzją. Wskazał, iż początki jego choroby pulmonologicznej powstały w czasie pobytu w obozie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 11 maja 2015 roku Sąd okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

F. G., urodzony w dniu (...) jest uprawniony do emerytury począwszy od dnia 24 marca 1991. W dniu 6 czerwca 2013 roku skarżący wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty w związku z pobytem w obozie pracy B.. Lekarz Orzecznik po rozpoznaniu miażdżycy, stanu po gruźlicy płuc (1951-1955), marskości pogruźliczej płuca prawego, przewlekłej obturacyjnej choroby płuc, przewlekłej niewydolności oddechowej, nadciśnienia tętniczego, choroby zwyrodnieniowej stawów, torbieli wątroby, przerostu gruczołu krokowego orzeczeniem z dnia 3.06.2013 r. uznał, iż całkowita niezdolność do pracy badanego nie pozostaje w związku z pobytem w obozie pracy w okresie od 06.1944r. do 12.1944r. Komisja Lekarska ZUS wydała orzeczenie zgodne z orzeczeniem lekarza orzecznika, w oparciu o które organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Biegły specjalista chorób płuc dr A. R. w opinii z 16 grudnia 2013 r. po rozpoznaniu u F. G. marskości pogruźliczej płuca prawego po przebytej gruźlicy płuc w 1951-1955 roku, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, przewlekłą niewydolność oddechową, i uznał badanego za całkowicie niezdolnego do pracy bez związku z pobytem w obozie pracy w okresie pracy 06/1944 do 12/1944. Biegły podniósł, iż stopień upośledzenia sprawności organizmu badanego wynikający ze schorzeń układu oddechowego powoduje całkowitą niezdolność do pracy, niezdolność ta istniała w dniu 01.06.2013 roku. Wskazał równocześnie, że w dostępnej dokumentacji brak jest obiektywnych dowodów z przebiegu schorzenia układu oddechowego – gruźlicy płuc, które wykazywałyby jednoznacznie na związek przyczynowo-skutkowy obecnego stanu zdrowia badanego i jego obecnej całkowitej niezdolności do pracy a pobytem w obozie pracy w 1944 roku.

W opinii uzupełniającej z 1 lipca 2014 roku biegły specj. chorób płuc dr A. R. wskazał, że dokumentacja z leczenia w poradni dokumentuje, że wnioskodawca od 2005 roku był systematycznie leczony z powodu objawów przewlekłej obturacyjnej choroby płuc /(...)/ i zmian marskich pogruźliczych płuca prawego z objawami przewlekłej niewydolności układu oddechowego od 2005 roku do chwili obecnej. Zeznania świadka potwierdzają i uprawdopodobniają twierdzenia wnioskodawcy, że na wiosnę 1951 roku miał objawy krwotoku z płuc w przebiegu już zaawansowanej gruźlicy płuc.

Biegły podniósł, iż jest jak najbardziej możliwe, że wnioskodawca w trakcie pobytu w obozie zaraził się gruźlicą i proces ten stopniowo rozwijał się początkowo nierozpoznany i nieleczony aż do momentu wystąpienia krwotoku z płuc i konieczności intensywnego leczenia szpitalnego i sanatoryjnego z zagrożeniem życia. W następstwie przebytej gruźlicy i stosowanych w tamtych czasach metod leczniczych doszło do powstania zmian marskich w płucu prawym z upośledzeniem sprawności oddechowej płuc. Ponieważ wnioskodawca pracował umysłowo a nie fizycznie to przez wiele lat uszkodzenie układu oddechowego jakiego doznał po przebytej gruźlicy nie powodowało niezdolności do pracy. Wnioskodawca mógł pracować. W okresie późniejszym zaczęły występować późne następstwa uszkodzenia układu oddechowego po przebytej gruźlicy i rozwinęły się pełne objawy przewlekłej obturacyjnej choroby płuc.

Biegły po zapoznaniu się dodatkowymi dowodami w sprawie wymienionymi powyżej, na podstawie dostępnej dokumentacji medycznej wyjaśnień wnioskodawcy, zeznań świadka w sprawie i dostępnej wiedzy medycznej stwierdził iż z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, można uznać, że całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy pozostaje w związku z pobytem wnioskodawcy w obozie pracy od 1 maja 1944 roku do 31 grudnia 1944 roku, od 01 06 2013 roku.

Wobec złożonych zastrzeżeń przez organ rentowy Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego pulmonolog dr D.Ś.. Biegła w opinii z 27 listopada 2014 r. rozpoznała u F. G. marskość pogruźliczą płuca prawego po przebytej gruźlicy płuc w latach 1951-1955, przewlekłą obturacyjną chorobę płuc, przewlekłą niewydolność oddechową i uznała badanego za całkowicie niezdolnego do pracy bez związku z pobytem w obozie pracy w okresie od V-1944 do XII – 1944 r.

Biegła wskazała, że badany pracował w obozie pracy od maja 1944 do końca grudnia. Od 1945 r. pracował jako sprzedawca i pracownik umysłowy. Według relacji chorego i zeznań świadka oraz zaświadczenia Poradni (...)w

L., w 1951 r. stwierdzono u wnioskodawcy czynną jamistą gruźlicę płuc leczoną farmakologicznie szpitalnie i sanatoryjnie oraz odmě wewnątrz opłucną prawostronną przez okres 5 lat. Od 2005 r. skarżący jest leczony z powodu ciężkiej przewlekłej obturacyjnej choroby płuc z objawami niewydolności oddechowej. Zachorowanie po 7 latach od opuszczenia u pracy na ostrą jamistą gruźlicę płuc i brak obiektywnych dokumentów medycznych z przebiegu schorzenia układu oddechowego – gruźlicy płuc w tym okresie nie wskazuje zdaniem biegłej jednoznacznie na związek obecnego stanu zdrowia badanego całkowitej niezdolności do pracy z pobytem w obozie pracy w 1944 r.

Wobec sprzecznych treści opinii Sąd dopuścił dowód z nowej opinii. Biegła z dziedziny pulmonologii dr J. M. (2) po rozpoznaniu u F. G. stan po przebytej gruźlicy płuc (1951) leczonej odmě, przewlekłą obturacyjną chorobę w opinii z 16 lutego 2015 r. stwierdziła całkowitą niezdolność do pracy u wnioskodawcy i nie stwierdziła związku powstałej niezdolności do pracy z pobytem w obozie pracy w okresie od maja 1944 do grudnia 1944 r.

Biegła podniosła, iż skarżący w okresie od maja 1944 roku pracował w obozie pracy w T. gdzie przebywał do grudnia 1944. Od 1945 roku pracował jako sprzedawca, następnie pracownik umysłowy. W 1951 wystąpił krwotok płuc w przebiegu gruźlicy. Skierowany do leczenia na Oddziale(...)w L.. Leczony farmakologicznie i PAS w warunkach szpitalnych i sanatoryjnych . Od 2005 roku leczy się pod kontrolą Poradni (...) przy ul. (...) z powodu (...). Biegła wskazała, iż odległość czasowa między pobytem w miejscu odosobnienia a zachorowaniem wynosi 6 lat. W dostępnej dokumentacji medycznej brak jest obiektywnych dowodów mówiących o zakażeniu prątkiem gruźlicy w okresie pobytu w obozie pracy - brak opisów radiogramów klatki piersiowej, dowodów korzystania ze służby zdrowia. Znajac naturalny przebieg choroby nie można jednoznacznie stwierdzić, że do zachorowania na gruźlicę doszło w czasie pobytu w miejscu odosobnienia.

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożył wnioskodawca twierdząc, że nie uwzględniają okoliczności, iż jego niezdolność do pracy istnieje od pobytu w obozie pracy oraz okoliczności, że nie odbywał zasadniczej służby wojskowej. Nie sformułował przy tym żadnych merytorycznych zarzutów względem opinii biegłych sądowych, nie przedstawił również żadnej nowej dokumentacji medycznej oraz nie zgłosił jakichkolwiek wniosków dowodowych.

Sąd Okręgowy podzielił w całości stanowisko biegłych sądowych, z 27 listopada 2014 r. i 16 lutego 2015 r. uznając je za wiarygodne, miarodajne i wystarczające dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Wywołane opinie zostały wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawcy, po uprzedniej analizie akt sprawy, przeprowadzeniu badania skarżącego. Są one rzetelne i wyczerpujące, pozbawione jakichkolwiek wewnętrznych sprzeczności oraz zgodne w swej treści. Mają charakter całościowy, zawierają analizę chorób występujących u wnioskodawcy i określenie ich wpływu na jego zdolność do pracy. Wnioski z nich płynące są jasne i poparte przekonującą argumentacją. Opisane w toku niniejszego postępowania opinie nie wskazują na jakikolwiek związek niezdolności do pracy wnioskodawcy z okresem pobytu w obozie pracy. A tylko taki stan może przesądzić o uznaniu danej osoby za inwalidę wojennego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że opisane w toku postępowania opinie przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu.

Tym samym Sąd, w świetle opisanych opinii nie przyjął za podstawę swoich ustaleń opinii specj. chorób płuc dr A. R.. Sąd podkreślił, że w opinii głównej z 16.12.2013 r. również ten biegły uznał, iż całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy pozostaje bez związku z pobytem w obozie pracy w okresie od 06.1944 r. do 12.1944 r. i stwierdził, iż w dostępnej dokumentacji brak jest obiektywnych dowodów z przebiegu schorzenia układu oddechowego – gruźlicy płuc, które wykazywałyby jednoznacznie na związek przyczynowo-skutkowy obecnego stanu zdrowia badanego i jego obecnej całkowitej niezdolności do pracy z pobytem w obozie pracy w 1944 r. Na podstawie zeznań świadka i wyjaśnień wnioskodawcy oraz dostępnej dokumentacji biegły następnie zmienił opinię i uznał, że można stwierdzić z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, że całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy pozostaje w związku z jego pobytem w obozie pracy w okresie od 06.1944 r. do 12.1944 r.

Stanowiska tego opartego na założeniu możliwości zarażenia się wnioskodawcy gruźlicę w trakcie pobytu w obozie nie można podzielić w świetle racjonalnych argumentów obu pozostałych opinii i braku dokumentów medycznych

przebiegu schorzenia przed 1951 r. Odległość czasowa pomiędzy pobytom w obozie a zachorowaniem, biorąc pod uwagę naturalny przebieg schorzenia, zdaniem biegłych, których opinie Sąd podzielił, nie pozwala na stwierdzenie, że do zachorowania na gruźlicę doszło w czasie pobytu w obozie.

Odnosząc się do zastrzeżeń zgłaszanych przez wnioskodawcę na rozprawie w dniu 11 maja 2015 roku Sąd stwierdził, że są one pozbawione merytorycznego charakteru i nie zostały poparte żadnymi wnioskami dowodowymi, stanowiąc subiektywną ocenę sytuacji odwołującego. Ze złożonego zaświadczenia (...) wynika, że wnioskodawca nie odbywał zasadniczej służby wojskowej. Z dokumentu nie wynika przyczyna tego faktu, a wnioskodawca wyjaśnił, iż z uwagi na upływ czasu brak jest dokumentów dot. służby wojskowej.

Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy F. G. nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z 24.01.1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojskowych i okresu powojennego (Dz. U. 42 poz. 371) kombatantom będącym inwalidami wojennymi lub wojskowymi przysługują świadczenia pieniężne i inne uprawnienia przewidziane w przepisach ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2010 r. Nr 101, poz. 648, z późn. zm.), a za niezdolność do pracy pozostającą w związku z pobytom w miejscach, o których mowa w art. 3 i art. 4 ust. 1 uważa się niezdolność do pracy będącą następstwem zranień, kontuzji, bądź innych obrażeń lub chorób powstałych w zw. z tym pobytom.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 powołanej ustawy do okresów działalności kombatanckiej lub równorzędnej z działalnością kombatancką zalicza się również czas przebywania w hitlerowskich więzieniach, obozach koncentracyjnych i ośrodkach zagłady oraz w innych miejscach odosobnienia, w których warunki pobytu nie różniły się od warunków w obozach koncentracyjnych, a osoby tam osadzone pozostawały w dyspozycji hitlerowskich władz bezpieczeństwa, a także w więzieniach i poprawczych obozach pracy oraz poprawczych koloniach pracy podległych Głównemu Zarządowi O. i K. (...)((...)) (...), a od marca 1946 r. (...) ZSRR, a także w więzieniach lub innych miejscach odosobnienia na terytorium Polski - spowodowanego działalnością, o której mowa w art. 1 ust. 2 i art. 2.

Zgodnie z treścią art., 1 ust. 1 oraz art. 2 ust. 1 pkt a ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, ustawy z dnia 29 maja 1974 roku (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 roku, Nr 101, poz. 648 ze zmianami), inwalidom wojennym przysługuje świadczenie pieniężne w postaci renty inwalidzkiej.

Wnioskodawca w niniejszym postępowaniu dążył do uzyskania prawa do renty inwalidy wojennego. Przeprowadzone postępowanie jednoznacznie wykazało, że u wnioskodawcy nie istnieje naruszenie sprawności organizmu, które pozostaje w związku z okresem pobytom w obozie pracy w okresie od czerwca 1944r. do grudnia 1944 r., które sprowadzałyby na odwołującego niezdolność do pracy lub niezdolność do samodzielnej egzystencji. Stwierdzona przez biegłych niezdolność do pracy jest bowiem wynikiem chorób samoistnych.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych wyżej przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją w całości przez wnioskodawcę.

Apelacja zarzuca:

- naruszenie prawa procesowego art. 233 k.p.c. przez przeprowadzenie dowolnej oceny materiału dowodowego. Skarżący podnosi, że Sąd nie wziął pod uwagę, że schorzenia układu oddechowego nie są samoistne, lecz są wynikiem gruźlicy (1951 – 1955) której początki datują się od pobytu w przymusowym obozie pracy. Zdaniem skarżącego, Sąd dokonał nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego odrzucając opinie i wyjaśnienia wnioskodawcy, a próbując opinie biegłych reprezentujących ZUS, pomimo sprzeczności z materiałem dowodowym co spowodowało naruszenie zasad współżycia społecznego.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej. Jeżeli więc uzasadnienie orzeczenia sądu pierwszej instancji, sporządzone zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, publ. OSNAP 1998, Nr 3, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98, publ. OSNAP 2000, Nr 4, poz. 143).

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji stwierdzić należy ich niezasadność.

W pierwszej kolejności za niezasadny uznać należy, zawarty w apelacji, zarzut przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, bowiem skuteczna obrona stanowiska skarżącego w tym zakresie wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 - OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 - OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 - OSNAPiUS 2000/19/732).

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna - czego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy, badając przesłankę istnienia niezdolności do pracy wnioskodawcy w związku z pobytem w obozie pracy oparł się na opiniach biegłych sądowych D. Z. i J. M. (2) - specjalistów z zakresu schorzeń jakimi dotknięty jest wnioskodawca. Z podzielonych przez Sąd opinii wynika brak związku niezdolności do pracy wnioskodawcy z pobytem w obozie. Biegli podkreślili, że odległość czasowa między pobytem w miejscu odosobnienia a zachorowaniem wynosi 6 lat, w dostępnej dokumentacji medycznej brak jest obiektywnych dowodów mówiących o zakażeniu prątkiem gruźlicy w okresie pobytu w obozie pracy - brak opisów radiogramów klatki piersiowej, dowodów korzystania ze służby zdrowia. Znając naturalny przebieg choroby nie można stwierdzić zatem, że do zachorowania na gruźlicę doszło w czasie pobytu w miejscu odosobnienia. Sąd Okręgowy uzasadnił dlaczego nie przyjął za podstawę swoich ustaleń opinii specjalisty chorób płuc dr A. R., podkreślając, że w opinii głównej z 16.1.2013 r., również ten biegły uznał, iż całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy pozostaje bez związku z pobytem w obozie pracy w okresie od 06.1944 r. do 12.1944 r. i stwierdził, iż w dostępnej dokumentacji brak jest obiektywnych dowodów z przebiegu schorzenia układu oddechowego - gruźlicy płuc, które wykazywałyby jednoznacznie na związek

przyczynowo-skutkowy obecnego stanu zdrowia badanego i jego obecnej całkowitej niezdolności do pracy z pobytam w obozie pracy w 1944 r.

Dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1, na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, Nr 4, poz. 64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, LEX nr 77046). W ocenie Sądu Apelacyjnego kwestionowane przez skarżącego opinie są logiczne i nie pozostawiają wątpliwości co do faktu braku niezdolności do pracy skarżącego będącej następstwem chorób czy urazów powstałych w czasie pobytu w obozie.

Skarżący podnosił w uzasadnieniu apelacji, okoliczność nie zakwalifikowania do czynnej służby wojskowej. Istotnie, ze złożonego zaświadczenia (...) wynika, że wnioskodawca nie odbywał zasadniczej służby wojskowej. Z dokumentu nie wynika jednakże przyczyna tego faktu, a z uwagi na upływ czasu brak jest dokumentów dotyczących służby wojskowej.

W świetle powyższych wywodów za bezzasadny uznać należy zarzut niezgodności ustaleń faktycznych Sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Reasumując wnioskodawca nie spełnia warunków do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 z późn. zm.), gdyż jego całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku ze pobytam w obozie.

Odnosząc się do podniesionej w apelacji kwestii dotyczącej naruszenia zasad współżycia społecznego, podkreślić należy utrwalony w judykaturze pogląd o braku podstaw do stosowania owych zasad w sporach z zakresu ubezpieczeń społecznych. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2005 r., III UK 120/05 (OSNP 2006 nr 21-22, poz. 338) wykluczono możliwość wykładania przepisów prawa ubezpieczeń społecznych z uwzględnieniem reguł słuszności (zasad współżycia społecznego). Podobnie w wyroku z dnia 23 października 2006 r., I UK 128/06 (OSNP 2007 nr 23-24, poz. 359) Sąd Najwyższy stwierdził, że do złagodzenia rygorów prawa ubezpieczeń społecznych nie stosuje się ani art. 5 k.c., ani art. 8 k.p., bo przepisy prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter przepisów prawa publicznego.

Zaskarżone orzeczenie jest zatem prawidłowe i musi się ostać, apelacja nie zawiera zaś żadnej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem wniesionego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł, na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji.